

2.2

2.2. v roce dva tisíce
sečet sem dvojky, vyšla mi šestice
dostal jsem chuť hodit ji do dvora
zahodit celej den, ne, to se nedělá

vyšel jsem do deště, docela přšelo
a napíchn ji na vež kostela
dívej se, Antoníne, teď máš na spici
úplně novou studenou šestici

jak tam tak trčela, srdce mi sevřelo
vzal jsem ji k sobě, to se stát nemělo
měla divný řeči a skazila den
chtěla mě přesvědčit že život je marnost jen
že všechno můj snažení je jenom pitomej sen

skřípal jsem zubama, bil se do čela
hned zase v pokleku choulil se do breku
i počasí šílelo, slunce
i počasí bláznilo, vichřice

pak jsem se na ní upřeně podíval
viděl jsem zas jenom obludu šestivou
jakmile v mém bytě hubou plesnivou
že bude u mně žít a to napořád
no to mně dojalo a začal jsem řvát:

Co si myslíš, ty tupý numero,
že jsem tě zachránil abys mně zničilo?
že jsem ti poskytnul střechu nad hlavou,
abych se zabezval svou vlastní popravou?

Jseš jen začátek čísla ďáblova,
tak jsem neváhal a praštil s ní do dvora
dvůr se zachvěl, obloha speněla
Antonín zaúpěl, práce mi přibyla.